

Parter i hovedsagen

Sagsøger: JU

Sagsøgt: Scalable Capital GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 82 i databeskyttelsesforordningen ⁽¹⁾ fortolkes således, at retten til erstatning ikke i forbindelse med fastsættelsen af erstatningens størrelse kan tillægges karakter af sanktion, navnlig ingen generel eller speciel afskrækkende funktion, men at retten til erstatning kun har funktion af kompensation og evt. godtgørelse?
- 2.a Skal det ved fastsættelsen af retten til erstatning for immateriel skade lægges til grund, at retten til erstatning også har en individuel godtgørelsesfunktion — i den foreliggende sag forstået som den krænkedes private interesse i at se den forvoldende adfærd retsfulgt, eller har retten til erstatning kun en kompenserende funktion — i den foreliggende sag forstået som den funktion at kompensere for den forvoldte skade?
- 2.b.1. Såfremt det skal lægges til grund, at retten til erstatning for immateriel skade har såvel kompensations- som godtgørelsesfunktion: Skal det ved fastlæggelsen af erstatningens størrelse lægges til grund, at kompensationsfunktionen har en strukturel forrang frem for godtgørelsesfunktionen eller i det mindste en forrang i form af et hovedregel-undtagelsesforhold? Fører dette til, at en godtgørelsesfunktion kun kommer i betragtning i forbindelse med forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse?
- 2.b.2. Såfremt retten til erstatning for immateriel skade ikke kan tillægges godtgørelsesfunktion: Er det ved fastsættelsen af erstatningens størrelse kun forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse af databeskyttelsesforordningen, der som bedømmelse af bidrag til den forvoldte skade tillægges ekstra vægt?
3. Skal der for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og udmålingen af denne lægges et strukturelt rangforhold eller i det mindste et hovedregel-undtagelsesforhold til grund, hvor den oplevelse af gene, der skyldes en krænkelse af databeskyttelsesreglerne, har mindre vægt end den gene- og smerteoplevelse, der er knyttet til en fysisk skade?
4. Kan en national domstol, såfremt det lægges til grund, at der foreligger en skade, under hensyn til manglende grovhed frit tilkende en materielt ubetydelig erstatning for skaden, som dermed evt. af den krænkede eller generelt kun opleves som symbolsk?
5. Skal det lægges til grund for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og bedømmelsen af dens følger, at der først foreligger identitetstyveri som omhandlet i 75. betragtning til databeskyttelsesforordningen, hvis en kriminel gerningsmand faktisk har påtaget sig den registreredes identitet, altså i en eller anden form har udgivet sig for den registrerede, eller udgør allerede den omstændighed, at kriminelle gerningsmænd råder over data, som gør det muligt at identificere den registrerede, et sådant identitetstyveri?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. marts 2022 — IK mod KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

(Sag C-184/22)

(2022/C 237/41)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger, appellat, revisionsappellat og indstævnt i kontrarevisionsappellen: IK

Sagsøgte, appelindstævnt, revisionsindstævnt og sagsøger i kontrarevisionsappellen: KfH Kuratorium für Dialyse und Nierentransplantation e.V.

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun skal ydes betaling af overtidstillæg for arbejdstimer, som præsteres ud over den almindelige arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?
2. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende:

- a) Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at det i et sådant tilfælde ikke er tilstrækkeligt til at fastslå, at forskelsbehandlingen påvirker væsentligt flere kvinder end mænd, at der er væsentligt flere kvinder end mænd blandt de deltidsansatte, men det herudover kræves, at der er væsentligt flere mænd eller en signifikant større andel af mænd blandt de fuldtidsansatte?
- b) Eller følger der også med hensyn til artikel 157 TEUF og direktiv 2006/54/EF noget andet af Domstolens konstateringer i (Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zaktad Opieki Zdrowotnej w Krakowie)⁽²⁾, præmis 25-36, hvorefter en forskellig behandling, der finder sted inden for en gruppe af personer med handicap, ligeledes kan være omfattet af »begrebet forskelsbehandling« som omhandlet i artikel 2 i direktiv 2000/78/EF⁽³⁾?

3. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende og spørgsmål 2a) og 2b) således, at det i en situation som den i hovedsagen kan fastslås, at den lønmæssige forskelsbehandling påvirker væsentligt flere kvinder end mænd:

Skal artikel 157 TEUF og artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 4, første punktum, i direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at overenskomstparter forfølger et legitimt formål gennem en konkret regulering — som den, der nævnes i det første spørgsmål — når de herved ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?

4. Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF⁽⁴⁾, fortolkes således, at nationale overenskomstmæssige bestemmelser, hvorefter der kun betales overtidstillæg for arbejdstimer, der præsteres ud over den normale arbejdstid for en fuldtidsansat, indeholder en forskelsbehandling mellem fuldtids- og deltidsansatte?
5. Såfremt Domstolen besvarer det fjerde spørgsmål bekræftende:

Skal § 4, nr. 1, i rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, fortolkes således, at der kan være tale om en saglig begrundelse, når overenskomstparter gennem en regulering — som den, der nævnes i det fjerde spørgsmål — ganske vist på den ene side forsøger at afholde arbejdsgiveren fra at anordne overarbejde og pålægge arbejdstagerne at arbejde mere end aftalt mod at betale et overtidstillæg, men på den anden side også forsøger at forhindre, at fuldtidsansatte behandles mere ufordelagtigt end deltidsansatte og derfor fastlægger, at der kun er pligt til at betale tillæg for det antal timer overarbejde, der præsteres ud over en fuldtidsansats normale arbejdstid i en kalendermåned?

(1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (EUT 2006, L 204, s. 23).

(2) Dom af 26.1.2021 (C-16/19, EU:C:2021:64).

(3) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

(4) Rådets direktiv 97/81/EF af 15.12.1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS (EFT 1998, L 14, s. 9).